

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Matuz és Terci Ügyvédi Iroda (**felperesi képviselő címe.**, ügyintéző dr. Matuz Norbert ügyvéd) által képviselt felperes neve (**felperes címe**) felperesnek a dr. Csák Gergely kamarai jogtanácsos által képviselt alperes neve (**alperes címe.**) alperes ellen munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményei iránt indított perében a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2020. február 26. napján kelt 70.M.1808/2018/17. sorszámú ítélete ellen az alperes által 19. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 32.417 (harminckettőezer-négyesszáztizenhét) forint másodfokú perköltséget.

Az alperes köteles az államnak felhívásra - az abban közölt módon és időben - 81.680 (nyolcvanegyezer-hatszáznyolcvan) forint fellebbezési eljárási illeték megfizetésére.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

- [1] Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy a felperes 2014. július 15. napjától állt az alperes jogelődjének alkalmazásában határozatlan idejű jogviszonyban fegyveres biztonsági őr munkakörben, havi távolléti díja 255.254 forint volt.
2017. október 24-én 16 óra 49 perckor **M.I.** őrparancsnok utasította **P.I.** járőrparancsnokot és felperest, mint járőrt a szám alá történő kivonulásra. Az őrparancsnok elmondása szerint a helyszínen rongálás volt folyamatban. Felperes és a járőrparancsnoka 17 óra 20 perckor érkeztek meg a helyszínre. A helyszín mellett található épületből zajokat hallottak, így a házhoz mentek. Az épület udvaráról egy kutya futott elő, majd egy hölgy is megjelent. Felperes felhívására a hölgy a kutyát megfogta. Felperes felszólította a hölgyet arra is, hogy az épületben tartózkodó másik személyt hívja ki. A felszólításra azonban senki sem reagált, ezért a felperes és társa az ingatlan területére bementek, ahol egy férfit találtak, aki a korábban kibontott ajtó helyére egy másik ajtót akart szekercével felszögelni. Felperes a férfit a szekerce letételére szólította fel. Miután ennek a férfi eleget tett, felperes megkezdte a helyszínén lévő személyek igazoltatását. A két személynél iratok nem voltak, így az adataik bemondás alapján kerültek rögzítésre.
- Ezt követően a felperes elkérte a járőrparancsnok szolgálati telefonját, melyen **M.I.** őrparancsnokot hívta fel, akit a helyszínen történekről tájékoztatott. A tájékoztatást követően az őrparancsnok a

rendőrség kihívására utasította felperest, aki ezen utasításnak eleget is tett. A rendőrség kiérkezéséig felperes a társával együtt - a két személyt az épületnél őrizetlenül hagyva - az utca közelébe húzódott. Az érintett személyek a rendőrség kiérkezését nem várták meg, a területet a járőrök tudta nélkül elhagyták.

- [2] A felperes az esetről az őrparancsnokot tájékoztatta, a rendőrséggel egyeztetett, majd az engedélyükkel a területet társával együtt elhagyva visszatért a laktanyába. A visszaérkezést követően az esetről írásbeli jelentést készített.
- [3] **P.I.** a 2017. október 25. napján kelt, első alkalommal rögzített jelentésében az előző napi eseményekkel kapcsolatban a felperes jelentésében foglaltak figyelembevételét kérte a munkáltatótól. **F.CS.** őrségparancsnok-helyettes a **P.I.** által készített jelentést nem fogadta el, így felszólította a felperesével egyező jelentés készítésére. A 2017. október 24. napján kelt őrparancsnoki jelentésben az esemény rövid leírása mellett a parancsmegtagadás, mint rendkívüli esemény rögzítésre nem került.
- [4] Az őrparancsnok az eseményről készült írásbeli jelentését felhívásra 2017. november 1. napján készítette el.
- [5] **F.Z.**, területi vasútbiztonsági vezető 2017. november 8. napján írásban értesítette a felperest, hogy 2017. november 13. napjára meghallgatást tűzött ki. A meghallgatáson a munkáltató utasítása alapján **J.G.** vizsgálóbiztos, valamint **F.CS.** területi őrségparancsnok vett részt. A meghallgatáson felperes az ellene felhozott vádakát tagadta.
- [6] 2017. november 17. napján felperest az őrparancsnoka szolgálatteljesítése közben visszarendelte a laktanyába. A laktanyában **S.P.**, ... országos parancsnok-helyettes, valamint **K:I:** és **SZ:I:** ... ellenőrök a felperessel szakmai elbeszélgetést folytattak a 2017. október 24. napján történt eseményekkel összefüggésben. A szakmai elbeszélgetésről jegyzőkönyv készült, melyet kizárólag a három, vizsgálatot folytató személy írt alá. A jegyzőkönyv készítéséről felperest nem tájékoztatták, annak tartalmát ő meg sem ismerhette.
- [7] 2017. november 21. napján felperest ismételten visszarendelték a laktanyába, ahol dr. **G.J.** ... országos parancsnok azonnali hatállyal felfüggesztette a szolgálat ellátása alól, melyet az őrszolgálati naplóban is rögzítettek.
- [8] Felperes munkaviszonyát 2018. február 6. napján szüntették meg. A munkáltatói felmondás indokolása szerint „2017. november 13. napján az országos fegyveres biztonsági őrparancsnok vizsgálatot indított a 2017. október 24. napján, szám alatt végrehajtott intézkedés jogszabályoknak és előírásoknak való megfeleltetése tárgyában. A szakmai vizsgálat megállapította, hogy felperes a szolgálati ideje alatt, mint beosztott járőr több ízben nem hajtotta végre a számára kiadott parancsot, ezzel megsértette a 27/1998. (VI.10.) BM rendelet a fegyveres biztonsági őrség Működési és Szolgálati Szabályzatának kiadásáról 19. § (1) bekezdésének rendelkezéseit. A fegyveres biztonsági őrparancsnok vizsgálata megállapította, hogy felperes a továbbiakban fegyveres biztonsági őri szolgálatba nem osztható be. Erre való tekintettel kénytelen voltam a rendelkező részben foglaltak szerint a munkaviszonyának megszüntetésére a jelen felmondás által intézkedni.”

A felperes kérelme, az alperes ellenkérelme

- [9] A felperes a pontosított, módosított keresetében a jogellenes jogviszony-megszüntetés okán elsődlegesen 765.762 forint elmaradt jövedelem, 255.254 forint egyhavi végkielégítés és annak kamata, és a perköltsége megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Másodlagos kérelme 765.762 forint sérelemdíj megfizetésére irányult.
- Keresetében előadta, hogy az alperesi felmondás nem felelt meg a munka törvénykönyvéről szóló 2011. évi I. törvény (a továbbiakban Mt.) 64. és 66. §-ában foglaltaknak. Hivatkozása szerint a felmondás indoka nem valós és világos, valamint az abban foglalt indokokat az alperes olyan vizsgálati eredményekre alapította, melyet a felperes nem ismerhetett meg, azzal kapcsolatos álláspontját nem fejthette ki. Kifogásolta továbbá azt is, hogy a felmondásból nem derült ki, hogy a hivatkozott szabályzat 19. § (1) bekezdésének mely rendelkezéseit sértette meg. Előadta, hogy az alperes által terhére rótt kötelezettségszegést nem követte el, hiszen sem telefonon, sem a helyszínen nem kapott olyan utasítást, amelyet ne hajtott volna végre. A sérelemdíj körében hangsúlyozta, hogy az alperes a felmondással a jó hírnevét sértette.
- [10] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását, felperes perköltségben való marasztalását kérte. Álláspontja szerint a felmondásban foglalt utasítás-megtagadás valós, a felperes ugyanis a felettesei utasítását több alkalommal is megtagadta. Felperest egyrészt a járőrparancsnoka utasította a helyszínen lévő két személy megbilincselésére, majd ezt követően az őrparancsnoktól való útmutatás-kérés során is utasítást kapott az intézkedéssel érintett személyek visszatartására, vagyis megbilincselésére. Ezzel ellentétesen a járőrparancsnokot arról tájékoztatta, hogy az intézkedés alá vontakkal szemben további intézkedésre nincs szükség, a rendőrséget azonban értesítette. A sérelemdíj kapcsán előadta, hogy önmagában még egy esetleges jogellenes jogviszony-megszüntetés esetén sem valósul meg személyiségi jog-sérelem, ha azzal összefüggésben más tényállási elem nem állapítható meg. Ilyenre pedig felperes nem hivatkozott.

Az elsőfokú bíróság határozata

- [11] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest felperes részére a munkaviszony jogellenes megszüntetése okán kártérítésként elmaradt jövedelem címén 765.762 forint, végkielégítésként 255.254 forint és ezen összeg után 2018. február 12. napjától a kifizetésig járó törvényes mértékű késedelmi kamat, valamint 64.000 forint perköltség megfizetésére. Ezen felül kötelezte az alperest külön felhívásra, a NAV részére történő 61.000 forint eljárási illeték megfizetésére. Ítéletében rögzítette, hogy a felperes személyes előadása, valamint **M.I.** és **P.I.** tanúvallomása eltértek abban a körben, hogy felperes részére a tanúk bilincselésre adtak utasítást. A tanúk állították, hogy **M.I.** telefonon, míg **P.I.** személyesen adott utasítást a felperesnek, melyet ő nem hajtott végre. Felperes mind a munkáltató által lefolytatott vizsgálat során, mind pedig a perben következetesen tagadta, hogy a bilincselésre bárkitől is utasítást kapott volna.
- [12] Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás során keletkezett bizonyítékokat, valamint a felperes személyes előadását és a tanúk által előadottakat mérlegelve arra a következtetésre jutott, hogy az alperesnek nem sikerült kétséget kizáróan igazolnia a felmondásban foglaltakat. E körben kiemelte, hogy a tanúk vallomását semmilyen bizonyíték nem támasztotta alá. **M.I.** telefonon történő utasítása körében hangsúlyozta, hogy ezen parancsot a járőrparancsnoknak nem ismételte meg, sőt a

járőrparancsnokkal az események ideje alatt telefonon nem is beszélt. Az aznap rögzített őrparancsnoki jelentésben a parancsmegtagadás tényét sem rögzítette, holott minden rendkívüli eseményt kötelessége lett volna feltüntetni. Ebből adódóan életszerűtlennek találta a tanú azon előadását, miszerint ennek oka a nyomtatvány kis terjedelme volt. Az esemény után nyolc nappal készült jelentésben foglaltakat pedig már nem tekintette irányadónak.

- [13] A járőrparancsnok helyszínen történő utasítása kapcsán rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy mivel a helyszínen jelenlévők közül ő volt a tapasztaltabb, így a kényszerintézkedést alapvetően neki kellett volna végrehajtania, azt azonban meg sem kísérelte. A helyszínen a felperes a rendőrség értesítésére vonatkozó intézkedését elfogadta, majd a jelentésben a felperes által leírtakat kérte figyelembe venni. Azon előadást, miszerint a helyszín elhagyása után a szolgálati járműben nehezményezte, hogy felperes nem adta át az őrparancsnok utasítását, nem találta irányadónak tekintettel arra, hogy a tanú még a vallomás megtételekor sem tudott elfogadható magyarázatot adni arra, hogy miért a felperes jelentését kérte alapul venni a történetek tekintetében.
- [14] **S.P.** tanúvallomásával szembe állította a felperes által csatolt azon hangfelvételt, melynek tartalma szerint a szakmai megbeszélésről jegyzőkönyv nem készült. A hangfelvétel ismertetését követően **S.P.** a vallomása során elismerte, hogy a hangfelvételen őt lehetett hallani, ő beszélt. Ezen bizonyítékok mérlegelését követően az elsőfokú bíróság arra a megállapításra jutott, hogy az alperes alaptalanul állította a perben, hogy a felperes a meghallgatása során a kötelezettségszegést elismerte.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

- [15] Az ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben az elsőfokú ítélet megváltoztatását, felperesi kereset elutasítását, a felperes perköltségben való marasztalását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást hiányosan állapította meg, valamint helytelen volt az abból levont következtetése is. Hivatkozása szerint a fegyveres biztonsági őrsegről, a természetvédelmi és mezei őrszolgálatról szóló 1997. évi CLIX. törvény (a továbbiakban Fbő. törvény) alapján a fegyveres biztonsági őr szolgálatának kötelessége - felettesétől kapott ilyen irányú parancs, utasítás nélkül is - bűncselekmény vagy tulajdon elleni szabálysértés elkövetése esetén a tetten ért személyt a rendőrség megérkezéséig visszatartani. Hivatkozása szerint a kérdéses esetben ennek a kötelezettségének kizárólag bilincseléssel lehetett eleget tenni. Fellebbezésében hangsúlyozta az Fbő. törvény 10. (1) bekezdésében, (1b) bekezdésében és (2) bekezdés b) pontjában megfogalmazottakat. Mindezen rendelkezések alapján a felperesnek kötelezettsége lett volna az elkövetőket visszatartani (megbilincselni a rendőrség megérkezéséig). Az őrparancsnok és a járőrparancsnok is a vonatkozó jogszabályok ismeretében utasította felperest az elkövetők megbilincselésére, amelyeket a tanúvallomások és a benyújtott dokumentumok is alátámasztottak. A bilincselés szükségességét támasztotta alá továbbá az is, hogy az egyik tetten ért személy (a férfi) nem volt együttműködő. A tényállás tisztázása körében kérte, hogy a másodfokú bíróság kiemelkedő jelentőséget tulajdonítson a 2017. november 17. napján kelt, **M.I.** őrparancsnok meghallgatási jegyzőkönyvében szereplő harmadik kérdésre adott válasznak. E körben kiemelte, hogy a jegyzőkönyvet mind a három vizsgáló, illetőleg a meghallgatott munkavállaló is aláírta, ezzel hitelesítve az abban foglaltakat. Hangsúlyozta továbbá, hogy a bírósági tárgyaláson **M.I.** tanúvallomásával is alátámasztotta a jegyzőkönyvben foglaltakat. Mindezeket túl **P.I.** járőrparancsnok 2017. november 17-én kelt meghallgatási jegyzőkönyvének negyedik kérdésre adott válasza is alátámasztotta az alperes védekezését. A tanú a jegyzőkönyvben foglaltakkal összhangban nyilatkozott a vallomása során is.

- [16] Mindezekből adódóan tehát a két tanú több esetben is megegyezően nyilatkozott az utasítás megadása és annak megtagadása körében, az elsőfokú bíróság azonban mégsem ezen körülmények figyelembevételével állapította meg a tényállást. A jelentés újbóli elkészítésének kizárólagos okaként azt jelölte meg, hogy a két járőr jelentésében foglaltak nem egyformán kerültek megfogalmazásra, így az események tisztázása volt szükséges. Felhívta a figyelmet arra, hogy a jelentéseket a járőrök nem közösen, hanem önállóan készítik, így a járőrparancsnok nem tudhatta, hogy felperes jelentésében mi szerepel. **P.I.** jóhiszeműen bízott járőrtársában, ezért rögzítette az első jelentésében, hogy az eseményekkel kapcsolatosan a felperes részletes jelentését vegye alapul a munkáltató.
- [17] Hangsúlyozta, hogy nincs jelentősége azon körülménynek, miszerint az őrparancsnok nem közvetlenül a járőrparancsnoknak adta meg az utasítást a bilincselés tekintetében, azt ugyanis a szolgálatban lévő fegyveres öröknek mindenképpen végre kell hajtaniuk. Az, hogy az őrparancsnok a felperes részére a kiadott parancsot nem ismételte meg, az események alatt vele telefonon nem beszélt, szintén nem lehet perdöntő jelentőségű, hiszen **M.I.** őrparancsnok okkal hihette, hogy amíg vele a felperes telefonon beszél, addig a járőrparancsnok a két tetten ért személyt próbálja biztosítani. Álláspontja szerint nem következetes az elsőfokú bíróság azon megállapítása, miszerint a járőrparancsoknak - tekintettel arra, hogy ő volt a tapasztaltabb járőr - kellett volna a kényszerintézkedést végrehajtania, azt azonban meg sem kísérelte. E körben hangsúlyozta, hogy a perbeli esetben a kiadott utasításnak megfelelően felperes feladata lett volna a kényszerintézkedés alkalmazása.
- [18] Az elsőfokú bíróság olyan bizonyítékokat hagyott figyelmen kívül, amelyek az ügy megítélése szempontjából döntő jelentőségűek. Az elsőfokú bíróság döntésének ellentmond az a tény is, hogy több munkavállaló egybehangzóan állította a felperesi kötelezettségszegést. Megkérdőjelezhető felperes azon állítása is, hogy a bilincselésre utasítást nem kapott, ugyanis ilyen esetben a hivatkozott jogszabály, illetőleg a szolgálati szabályzat alapján kényszerintézkedést kell alkalmazni, amelyet a tapasztaltabb kollégák felperes részére utasításba is adtak.
- [19] A felperes az ítélet ellen fellebbezést nem terjesztett elő. Fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását, az alperes másodfokú perköltségben történő marasztalását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítéletében a tényállást helyesen állapította meg és helytálló volt az abból levont jogi következtetése is.
- Hangsúlyozta, hogy alperes a fellebbezésében olyan jogszabályi rendelkezésekre hivatkozott, amelyekre az elsőfokú eljárás során nem, valamint amelyek a perbeli események időpontjában még nem is voltak hatályban.
- Az elsőfokú ítélet helyesen rögzítette, hogy a tanúvallomásokban megfogalmazottakat más bizonyíték nem támasztotta alá, valamint az abban rejlő ellentmondásokat és azok életszerűtlen voltát. Kiemelte, hogy önmagában az a tény, hogy a meghallgatott tanúk vallomásai egybehangzó elemeket is tartalmaztak, még nem jelenti azt, hogy azok a belső ellentmondások, következetlenségek és bizonytalanságok okán, továbbá egyéb bizonyítékokkal való alátámasztottságuk hiánya miatt, időnként az egyéb bizonyítékoknak való ellentmondó mivoltuk okán bizonyítékul szolgálhatnak az alperesi álláspont alátámasztására. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság kellőképpen megindokolta és alátámasztotta a tényállást és az abból levont következtetéseit, valamint azt is, hogy a tanúvallomásokat hogyan mérlegelte, miként vette figyelembe, így helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy az alperes kétséget kizáróan nem

tudta bizonyítani a felperesi munkaviszony jogszerű megszüntetését. Fellebbezésében ismételten hivatkozott arra, hogy az Mt. 18. § (1) és 20. § (1) bekezdését sértő módon elrendelt és az Mt. 6. § (2) bekezdésében foglaltakat sértő módon lefolytatott vizsgálatban a felperes a vizsgálati jegyzőkönyvet nem ismerhette meg, a meghallgatásokról nem tudott, következésképpen azon jelen sem lehetett, a meghallgatott személyekhez, a vizsgálatot végzőkhöz kérdést, észrevételt nem intézhetett.

A másodfokú bíróság döntése és jogi indoka

- [20] A fellebbezés nem alapos.
- [21] A másodfokú bíróság a fellebbezés elbírálása során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást az ügy megítéléséhez szükséges mértékben feltárta, azt helyesen állapította meg és abból helytálló jogi következtetést vont le, erre figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletét a Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban Pp.) 383. § (2) bekezdése és 386. § (4) bekezdése alapján - helyes indokainál fogva - helybenhagyta.
- [22] A fellebbezés kapcsán az alábbiakra mutat rá a másodfokú bíróság:
- [23] A bizonyítékok mérlegelése körében kiemeli a másodfokú bíróság, hogy helyesen tulajdonított jelentőséget az elsőfokú bíróság annak a körülménynek, miszerint az események megtörténtét közvetlenül követően a felperes által 2017. október 24. napján készített jelentés állt rendelkezésre. Ezen jelentés pedig semmilyen módon nem tartalmazott még csak utalást sem arra nézve, hogy felperest a helyszínen járőrtársa, járőrvezetője a kényszerintézkedés (bilincselés) foganatosítására utasította volna. A felperes legépelte hosszabb tartalmú jelentése is csak arra vonatkozóan tartalmazott megjelölést, hogy **M.I.** őrparancsnok a rendőrség értesítésére utasította. A felperes 2017. november 13-i személyes meghallgatásáról rögzített jegyzőkönyv második oldalán felperes maga nyilatkozott akként, hogy a járőrparancsnoktól a szolgálati telefont elkérte, melyen **M.I.** őrparancsnokot felhívta és az eseményekről számára beszámolt. **M.I.** olyan tartalmú utasítást adott neki, hogy amennyiben a két személy nem együttműködő, illetve ellenszegülnek az intézkedésnek, akkor bilincseljék meg őket. Ezzel egybehangzóan adta elő felperes **M.I.** őrparancsnok utasítását a kereseti kérelmében is.
- [24] Az eseményen szintén jelenlévő felperes járőrtársa, **P.I.** az eseményekről az azt követő napon, azaz október 25-én készített írásbeli jelentést. Ezen jelentésben a tények és időpontok összegző rögzítésén kívül azt fogalmazta meg, hogy az igazoltatást bemondás alapján a kollégája végezte, valamint, hogy a rendőrhatalóság értesítését követően a két személy távozott. Rögzítette továbbá, hogy az események kapcsán felperes kolléga részletes jelentése az irányadó, annak alapul vételét kérte. A később keletkezett jelentés már ettől eltérő tartalmú, annak megírására azonban az előjáró szóbeli utasítása alapján került sor. A bírósági bizonyítási eljárás során a tanú egyértelműen állította, hogy az eseményt követően az őrparancsnokkal nem beszélt. Arra a kérdésre pedig, hogy amennyiben az eseményeket közvetlenül követően a felperes részletes jelentésének alapul vételére hivatkozott, ezt követően miért írt egy ettől tartalmában eltérő másik jelentést, érdemi választ nem tudott adni. A második jelentés megírásának körülményei körében egyértelműen elismerte, hogy arra az őrparancsnok-helyettes úr utasítása alapján került sor.

- [25] Helyesen tulajdonított az elsőfokú bíróság jelentőséget annak a körülménynek is, miszerint **M.I.** örparancsnok az eseményeket követően rögzített jelentésben a parancsmegtagadás tényét egyáltalán nem említette, arra még csak utalást sem tett, holott állítása szerint azt, mint rendkívüli eseményt kötelező lett volna feltüntetni. Életszerűtlenség okán nem tulajdonított jelentőséget az elsőfokú bíróság az események után készült jelentésben foglaltaknak. A bírósági bizonyítási eljárás során tett tanúvallomása tekintetében szintén jelentősége volt azon nyilatkozatnak, miszerint egy szóbeli felkérés alapján írta meg a jelentését abból a célból, hogy meghallgatási jegyzőkönyvet kívántak vele felvenni.
- [26] Ellentmondás volt fellelhető abban a körben, miszerint **M.I.** örparancsnok meghallgatási jegyzőkönyvében rögzítettek szerint az intézkedés után az érintett járőrök visszaérkezését követően **P.I.**-nal beszélt, aki közölte vele, hogy a bilincselésre felperes részére utasítást adott. Ezzel ellentétes nyilatkozatot tett ugyanis a meghallgatása során **P.I.**, aki vallomásában egyértelműen rögzítette, hogy az eseményt követően az örparancsnokkal nem beszélt arról, hogy milyen utasítást adott a felperesnek. Ellentmondás mutatkozott abban is, hogy a vizsgálati megállapítás összefoglalásban maga az alperes is úgy fogalmazott, miszerint az örparancsnok utasítást adott a rendőrség értesítésére, valamint az elkövetők visszatartására. Az alperes által is hivatkozott, a fegyveres biztonsági őrsegről, a természetvédelmi és mezeti őrszolgálatról szóló 1997. évi CLIX. törvény (a továbbiakban Fbő. törvény) alapján azonban különbség van a visszatartás és a megbilincselés intézkedés között. **M.I.** a bírósági bizonyítási eljárás során tett tanúvallomásában maga is akként nyilatkozott, hogy felperes részére olyan utasítást adott, miszerint amennyiben az elkövetők együttműködőek, akkor csupán az adataik felvételére van szükség. Ellentmondás mutatkozott a tetten ért személyek együttműködési hajlandósága körben is. A felperes és a járőrtársa is akként nyilatkoztak, hogy a felek együttműködőek voltak, hiszen a férfi a kezében lévő baltát felszólításra letette, míg **M.I.** éppen a baltára, mint problémára hivatkozással indokolta, hogy mégis a „lakatoljátok meg őket” utasítást adta a felperesnek. Ellentmondás volt tetten érhető abban a körben is, hogy pontosan milyen tartalmú utasítás hangzott el **M.I.** örparancsnoktól. E körben hivatkozásra került, hogy a tetten ért személyeket felperes tartsa vissza, vagy őket ellenszegülés esetén bilincselje meg, vagy a bűncselekmény alapos gyanúja miatt rögtön bilincselje meg.
- [27] Mindezen ellentmondásokat, illetőleg a tanúk nyilatkozatának későbbi időszakban bekövetkezett tartalmi változását helyesen vette figyelembe az elsőfokú bíróság a bizonyítékok mérlegelésénél. A Pp. 265. § (1) bekezdése értelmében a törvény eltérő rendelkezése hiányában a perben jelentős tényeket annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében, hogy azokat a bíróság valószínűleg fogadja el, továbbá a bizonyítás elmaradásának vagy sikertelenségének a következményeit is ez a fél viseli. A Pp. 279. § (1) bekezdése szerint a bíróság a perben jelentős tényeket a felek tényállításainak és perben tanúsított magatartásának, valamint a per tárgyalása során megismert bizonyítékoknak és egyéb peradatoknak az egybevetése, egyenként és összességében történő értékelése alapján a meggyőződése szerint állapítja meg.
- [28] Az elsőfokú bírósága bizonyítékok széleskörű, okszerű értékelésével, logikai ellentmondás nélkül jutott arra a meggyőződésre, hogy a tanúk vallomásában és a korábban tett írásbeli nyilatkozataikban fellelhető ellentmondások okán az alperes által a felmondásban rögzítetteket ítéleti bizonyossággal alátámasztani nem tudták. Ebben a körben annak is jelentőséget kellett

tulajdonítani, hogy a felperes az eseményeket követően a jelentését rögtön megírta és az abban foglaltakat az eljárás során mindvégig következetesen és egybehangzóan állította. Ezzel szemben a kollégák későbbi írásbeli jelentésében és tanúnyilatkozataiban az elsőfokú bíróság által feltárt számos eltérés, logikai ellentmondás volt fellelhető. A másodfokú bíróság utal arra a kialakult ítélkezési gyakorlatra is, miszerint nem lehet olyan tanú vallomását perdöntőként értékelni, aki a munkavállaló előadásának alátámasztásával a saját munkavégzését minősítené a munkáltató elvárásába ütközőnek (Mfv.I.10. 306/2015/5.).

- [29] Osztotta a másodfokú bíróság **S.P.** tanúvallomásával kapcsolatban az elsőfokú ítéletben megfogalmazottakat. A csatolt hangfelvétel és a tanú bírósági eljárás során tett vallomása okán nem igazolt azon alperesi állítás, miszerint a felperes a meghallgatása során a kötelezettségszegését elismerte.
- [30] Az alperesi fellebbezés vonatkozásában kiemeli továbbá a másodfokú bíróság, hogy nem tekinthető perdöntőnek a két tanú egyező nyilatkozata abban a tekintetben, hogyha ezek a nyilatkozatok az eljárás különböző szakaszaiban változtak, illetőleg a nyilatkozat megtételére kifejezetten felső utasításra került sor, amely a korábbi jelentést tartalmában jelentősen megváltoztatta. Nem találta logikusnak azon alperesi érvelést sem a másodfokú bíróság, miszerint **P.I.** ismételt jelentésmegírásának oka az volt, hogy a felperes által írt jelentés nem volt egyértelmű. Ebben a körben arra mutat rá a másodfokú bíróság, hogy **P.I.** jelentésében nagyon szűkszavúan fogalmazott és a lényeget tekintve visszautalt felperes jelentésében foglaltakra. Így a két jelentésben ebből adódóan ellentmondás nem alakulhatott ki, az egyértelműség hiánya pedig nem volt tetten érhető.
- [31] Az elsőfokú bíróság ítéletében nem azt állította, hogy a járőrparancsnoknak kellett volna a kényszerintézkedést végrehajtani, hanem az általa adott utasítás megtagadásának életszerűtlenségét kívánta azzal alátámasztani, hogy egy ilyen helyzetben akár a nagyobb tapasztalattal rendelkező járőrvezető is foganatosíthatta volna a kényszerintézkedést, amennyiben annak szükségessége valóban felmerült volna.
- [32] Ezen ellentmondások értékelésével jutott az elsőfokú bíróság helytállóan az ítéletében megfogalmazott azon álláspontra, miszerint az alperes a felmondás indokolásában foglaltakat ítéleti bizonyossággal igazolni nem tudta.
- [33] Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy a felmondás indoka kizárólag a parancs végrehajtásának megtagadása, valamint a fegyveres biztonsági őrseg Működési és Szolgálati Szabályzatának kiadásáról szóló 27/1998. (VI.10.) BM rendelet 19. § (1) bekezdésében foglaltaknak a megsértése volt. Az alperes fellebbezésében hivatkozott Fvő. törvény megsértése a felmondásban nem érhető tetten, így erre való utólagos hivatkozás relevanciával nem bírhat.

Záró rész

- [34] A feleket a perben tárgyi költségfeljegyzési jog illetve meg a költségmentesség és a költségfeljegyzési jog polgári és közigazgatási bírósági eljárásban történő alkalmazásáról szóló 2017. évi CXXVIII. törvény 3. § (1) bekezdés d) pontja értelmében. A pereszes alperes a Pp. 512.

§ (2) bekezdése alapján megállapított és a fellebbezéssel érintett 1.021.016 forint pertárgyérték után az illetékről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (1) bekezdése és 46. § (1) bekezdése szerint számított fellebbezési illetéket a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján köteles viselni.

- [35] A másodfokú bíróság a másodfokú eljárásban felmerült perköltségről a Pp. 83. § (1) bekezdése szerint rendelkezett. A másodfokú eljárásban pernyertes felperes fellebbezési ellenkérelmet terjesztett elő, költségigényét a megfelelő nyomtatvány benyújtásával számította fel, így a másodfokú bíróság a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján az elsőfokú eljárásban megítélt összeg felében határozta meg a számára járó ügyvédi munkadíjat.
- [36] A fellebbezés tárgyalás kívül történő elbírálásra a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján került sor.
- [37] A másodfokú bíróság ítélete elleni fellebbezést a Pp. 365. § (2) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2020. október 29.

dr. Vajas Sándor s.k.
a tanács elnöke

dr. Mihalics Klaudia s.k.
előadó bíró

dr. Kovács Edit s.k.
bíró